

Autor: Ivo Vašíček

Dějiny Evropy jsou zcela záměrně zkreslovány. Vznikají tak zcela mylné interpretace současného vývoje. Všude je například prezentováno, že první světová válka začala sarajevským atentátem na Františka Ferdinanda d'Este. Ve skutečnosti byl atentát reakcí na násilné připojení Bosny a Hercegoviny k Habsburské monarchii (1908).

Připomenutí historie je pro pochopení situace velice důležité proto ho uvádím: Srbové osídlili velkou část Balkánského poloostrova na konci šestého století. Největšího rozmachu dosáhli za vlády cara Dušana Velikého (1331 – 1355), který vládl z města Prizren, ležícího v Kosovu. Srbsko se tehdy po staletí rozkládalo na území dnešních zemí Srbsko, Černá hora, Bosna, Hercegovina, Makedonie a části Slovinska, Chorvatska, Bulharska a Rakouska. Na všech těchto územích žili převážně Srbové.

Kosovo bylo centrem středověkého srbského státu až do konce čtrnáctého století. Roku 1389 byli Srbové poraženi expandujícími Turky v bitvě na Kosově poli a přišli o mnohá území.

Kosovo Turci dobyli v r. 1459, Bosnu v r. 1463 a Hercegovinu 1482. Turci tehdy dobyli rozsáhlá území v celé Evropě a ovládali je až do konce dvacátého století (např. celé Bulharsko). Turkům se však nikdy nepodařilo, zcela ovládnout všechna srbská území.

Turci na obsazených územích místní slovanské obyvatelstvo systematicky „poturčovali“. Přes značné úsilí si však Turci nikdy nezískali přízeň obyvatel Balkánu. Srbové necítili Osmanskou říši jako svůj stát a často vypukaly menší a větší povstání, která bývala krvavě potlačena. Po takových povstáních Srbové v několika vlnách kolektivně prchali na sever, a na vylidněných územích se usazovali příslušníci národů Turecka.

Na konci devatenáctého století však Osmanská říše ztratila svoji sílu a povstání Srbů v Bosně v roce 1875 bylo úspěšné. Od Turků osvobozené území si postupně začali nárokovat Habsburkové, kteří tato území v roce 1908 násilně anektovali. Násilné připojení Bosny a Hercegoviny k Rakousko-Uhersku vyvolalo značnou nevoli na straně Srbů, kterým toto území před nadvládou Turků po mnoho staletí patřilo.

Turci byli společnými silami Balkánského svazu (Bulharsko, Srbsko, Řecko, Černá Hora) poraženi a v březnu 1913 byla uzavřena mírová smlouva, která Turecko zbavila veškerého evropského území kromě nejbližšího okolí Istanbulu. Balkánské země se dohodly na rozdělení dobytého území Makedonie, Thrákie a Albánie. Podle této dohody měla Albánie připadnout Srbsku. Rakousko-Uhersko chtělo dohodám zabránit a začalo vyhrožovat Srbsku vojenským vpádem.

Arcivévoda Ferdinand navštívil bosenské Sarajevo, hlavní město okupovaných území v den výročí rozbití Srbska Tureckem a dával tím najevo pohrdání Srbskem. Atentát byl reakcí na agresivní politiku Rakousko-Uherska. Po slavném atentátu zaútočilo Rakousko-Uhersko s podporou Německa na Srbsko a téměř ho celé dobyli.

Spojenci Srbů (Velká Británie, Rusko, Francie) vstoupili do konfliktu s Rakouskem-Uherskem a Německem na východě i západě. Itálie zpočátku spolupracovala s Rakousko-Uherskem a Německem, brzy však přešla na vítězí stranu.

Srbové dokázali vlastními silami vyhnat oslabené cizí agresory ze svého území a obnovili svá původní území. Na srbských územích se však za čtyři století nadvlády Turků mnohé změnilo. Mnoho Srbů konvertovalo k islámu a etnická skladba obyvatel se zkomplikovala, což přináší problémy dodnes.

Němcům, kteří na počátku druhé světové války snadno ovládli kontinentální Evropu, nikdy nepodařilo dostat srbská území zcela pod kontrolu (i když oficiálně Srbsko dobyli). Na okupovaném území po celou dobu konfliktu operovaly početné ozbrojené síly dvou skupin Srbů, které vedl Draža Mihajlovič a Josip Broz Tito. Nutno dodat, že mnoho „poturčených“ obyvatel Srbska se stalo vydatnými pomocníky Němců a mnoho jich sloužilo u muslimských jednotek SS.

Ke konci druhé světové války, si Srbové svá území znovu bez cizí pomoci dobyli zpět. Nepodřídili se ani Stalinovi, který na Tita činil značný nátlak. „Poturčence“ a německé přísluhovače ze svých území nevystěhovali (jako my Němce), ale dali jim určitou autonomii ve formě federace.

Koncem devadesátých let se začalo stupňovat násilí muslimských radikálů z UCK v Kosovu. V Kosovu, kolébce Srbska žilo a žije mnoho Srbů, kteří neutekli na sever. Srbové si to nenechali líbit a zavedli na svém jižním území (v Kosovu) pořádek. Neobešlo se to bez násilí a pomstou motivovaného krveprolití. Jednotky NATO pod záminkou humanity a ochrany kosovských Albánců vybombardovali Srbsko. Velkoryse přitom Srbům slíbili, že když stáhnou svá vojska z Kosova, nehrozí jeho Srbským obyvatelům újma, a že odtržení Kosova od Srbska nepřichází v úvahu (rezoluce rady bezpečnosti OSN 1244).

Srbové se s Kosova stáhli, před násilím UCK přitom z Kosova uteklo přes 300.000 Srbů, kteří tam zanechali své majetky. Srbové s Kosova utíkají už 6 století. Přesto ještě dnes žije v Kosovu stále ještě mnoho Srbů, kteří ještě neutekli. Podpora vyhlášení samostatnosti Kosova je dalším vítězství muslimanů. To co nedokázala armáda Turků za čtyři sta let, vykoná pár ukřižovaných a agresivních tlup „poturčenců“ s podporou EU a USA za pár let.

Závěrem připomínám, že Srbové odmítli mnichovskou dohodu a také ruskou invazi do Československa.

Převzato se svolením z **osobního blogu** autora.